

JUSTITSMINISTERIET

Dato: 30. maj 2007
Kontor: Lovafdelingen
Sagsnr.: 2005-705-0012
Dok.: LHJ40103

Forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om forældelse af fordringer m.v. (Ændringer som følge af en ny lov om forældelse af fordringer, ophævelse af købelovens reklamationsfrister ved visse køb m.v.) (L 166)

Ændringsforslag

Af *justitsministeren*, tiltrådt af...

Til § 21

1) Før nr. 1 indsættes som nye numre:

”01. *Overskriften til kapitel 7* affattes således:

”*Anmeldelse, sagsbehandling og forældelse*”.

02. § 36, *stk. 2*, affattes således:

”*Stk. 2*. Krav efter loven eller mod arbejdsgiveren på erstatning eller godtgørelse i anledning af en arbejdsskade, jf. § 5, forældes efter reglerne i forældelsesloven, jf. dog *stk. 3-5*.”

03. I § 36 indsættes som *stk. 3-5*:

”*Stk. 3*. Fristen efter forældelseslovens § 3, *stk. 1*, er 5 år for krav som nævnt i *stk. 2*. Denne forældelsesfrist regnes først fra den dag, da fordringshaveren blev bekendt med fordringen og skyldneren, eller fra den dag, da fordringshaverens manglende kendskab kan tilregnes denne som groft uagtsomt.

Stk. 4. Er en arbejdsskade anmeldt inden forældelsesfristens udløb, indtræder forældelse af krav efter loven tidligst tre år efter, at Arbejdsskadestyrelsen eller den, der efter regler fastsat i medfør af § 15, *stk. 6*, eller § 35, *stk. 3*, træffer afgørelse eller tager stilling, har givet meddelelse om sin afgørelse eller stillingtagen. Indbringes sagen for Ankestyrelsen inden for de i § 44, *stk. 3*, fastsatte frister regnes fristen på tre år fra meddelel-

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

sen om Ankestyrelsens afgørelse. Det samme gælder, når Ankestyrelsen behandler sagen, selvom klagefristerne er overskredet, jf. § 44, stk. 4.

Stk. 5. Stk. 3 og forældelseslovens § 3, stk. 1 og 2, finder ikke anvendelse på krav på erstatning eller godtgørelse i sager omfattet af § 41, stk. 2. Det samme gælder ved genoptagelse på andet grundlag end §§ 41-43.” ”

[Regler om forældelse af krav i anledning af arbejdsskader]

B e m æ r k n i n g e r

Til nr. 1

Efter den gældende § 36, stk. 2, i arbejdsskadesikringsloven bortfalder tilskadekomnes eller efterlades krav 5 år efter arbejdsskadens indtræden, hvis sagen ikke kan behandles på grund af forhold, der kan henføres til tilskadekomne eller efterladede, herunder passivitet. Bestemmelsen, der kun er blevet anvendt i få sager, foreslås ophævet som en konsekvens af, at der foreslås indført en 5-årig forældelsesfrist. Det indebærer en forbedring af tilskadekomnes retsstilling i forhold til i dag, idet den gældende 5-årige frist regnes fra arbejdsskadens indtræden uden mulighed for suspension, mens den 5-årige forældelsesfrist, der foreslås indført, ligeledes regnes fra skadens indtræden, men desuden suspenderes i visse tilfælde, jf. nedenfor.

Ved nyaffattelsen af § 36, *stk. 2*, foreslås det præciseret i arbejdsskadesikringsloven, at den foreslåede forældelseslov som udgangspunkt vil finde anvendelse på arbejdsskadekrav. Det foreslås samtidig, at dette udgangspunkt fraviges på visse punkter, jf. forslaget til § 36, stk. 3-5.

Henset til arbejdsskadeområdet særlige karakter foreslås i stk. 3 og 4 dels en særlig lang forældelsesfrist for krav på erstatning eller godtgørelse i anledning af arbejdsskader, dels en ændret udformning af den såkaldte suspensionsregel i lovforslagets § 3, stk. 2, dels en særlig lang tillægsfrist for så vidt angår krav efter arbejdsskadesikringsloven, når en sag har været behandlet af arbejdsskademyndighederne.

Det foreslås for det første, at forældelseslovens ”korte” forældelsesfrist for så vidt angår krav efter arbejdsskadesikringsloven og eventuelt mod arbejdsgiveren på erstatning eller godtgørelse i anledning af en arbejdsskade skal være 5 år (i stedet for 3 år), jf. forslaget til § 36, *stk. 3*. Bestemmelsen omfatter alene arbejdsskader, som er omfattet af definitionen i arbejdsskadesikringslovens § 5.

Det foreslås for det andet, at denne 5-årige forældelsesfrist suspenderes, hvis den tilskadekomne eller dennes efterladte er ubekendt med fordringen eller skyldneren, og at fristen i disse tilfælde først begynder at løbe fra den dag, da fordringshaveren fik kendskab til fordringen og skyldneren, eller fra den dag, da fordringshaverens manglende kendskab kan tilregnes denne som groft uagtsomt. Formålet hermed er at slå fast, at der på arbejdsskadeområdet vil være et meget snævert anvendelsesområde for den tilskadekomnes ”burde viden”, sammenlign herved den foreslåede almindelige suspensionsregel i forældelseslovens § 3, stk. 2. I arbejdsskadesager vil forældelsesfristen bl.a. som altovervejende hovedregel først kunne begynde at løbe fra det tidspunkt, hvor en læge giver den tilskadekomne oplysninger, som medfører, at lægen har pligt til at indberette sagen til Arbejdsskadestyrelsen, jf. § 1 i bekendtgørelse nr. 950 af 26. november 2003, medmindre der er tale om skader, der indtræder umiddelbart i direkte forbindelse med en arbejdsulykke. Adskillige sygdomme kan skyldes skadelige påvirkninger, der findes både i og uden for den tilskadekomnes arbejdsmiljø, og det vil generelt heller ikke kunne kræves, at den tilskadekomne eller de efterladte skal have kendskab til, hvilke sygdomme der eventuelt er eller kan være arbejdsbetingede.

Forældelsesfristen for de enkelte tabsposter vil kunne løbe fra forskellige tidspunkter, afhængigt af de konkrete helbredsmæssige og erhvervmæssige forhold.

F.eks. vil forældelsesfristen for et krav på erstatning for tab af erhvervsevne tidligst kunne regnes fra det tidspunkt, hvor de helbredsmæssige og erhvervmæssige forhold er så afklarede, at det kan konstateres, at den tilskadekomne har pådraget sig en varig nedsættelse af erhvervsevnen, og det gælder uanset, hvornår en læge har indberettet sagen til Arbejdsskadestyrelsen. Forældelsesfristen for krav på godtgørelse for varigt men vil tidligst kunne regnes fra det tidspunkt, hvor de helbredsmæssige forhold er så afklarede, at den tilskadekomne er i stand til at opføre et krav.

I et tænkt forløb, hvor en person f.eks. mærker et knæk i ryggen i forbindelse med et tungt løft på arbejdet og i den første tid herefter fortsætter med sit job, men hvor helbredstilstanden på grund af rygskadens efter nogle år udvikler sig sådan, at den pågældende må ophøre med at arbejde, vil forældelsesfristen for kravet på erstatning for varigt tab af erhvervsevne først begynde at løbe fra det tidspunkt, hvor det konstateres, at den tilskadekomne må ophøre med at arbejde.

For det tredje foreslås, at tillægsfristen ved foreløbig afbrydelse af forældelsen skal være 3 år (i stedet for et år), når en sag har været behandlet af arbejdsskademyndighederne, jf. forslaget til § 36, stk. 4. Det foreslås således, at forældelse tidligst indtræder tre år efter, at Arbejdsskadestyrelsen har givet meddelelse om sin afgørelse, når arbejdsskaden er anmeldt inden forældelsesfristens udløb. Hvis det drejer sig om et forsikringsselskabs stillingtagen, f.eks. fordi skaden alene medfører betaling af udgifter til sygebehandling, optræning og hjælpemidler, indtræder forældelse tidligst tre år efter, at forsikringsselskabet har givet meddelelse om sin stillingtagen. Hvis forsikringsselskabets stillingtagen indbringes for Arbejdsskadestyrelsen, regnes tillægsfristen fra Arbejdsskadestyrelsens afgørelse. Indbringes Arbejdsskadestyrelsens afgørelse for Ankestyrelsen inden for de i arbejdsskadesikringslovens § 44, stk. 3, fastsatte frister, regnes fristen på tre år fra meddelelsen om Ankestyrelsens afgørelse. Det samme gælder, når Ankestyrelsen behandler sagen, selvom klagefristerne er overskredet, jf. arbejdsskadesikringslovens § 44, stk. 4. Hvis Ankestyrelsen afviser klagen, fordi klagefristerne er overskredet, og der ikke er grundlag for at se bort fra overskridelsen, regnes tillægsfristen fra Arbejdsskadestyrelsens afgørelse.

Bestemmelsen i § 36, stk. 4, omfatter krav efter arbejdsskadesikringsloven, men i modsætning til § 36, stk. 3, ikke krav på f.eks. erstatning for tabt arbejdsfortjeneste eller godtgørelse for svie og smerte. Det skal ses i sammenhæng med, at sådanne tabsposter ikke kan behandles af arbejdsskademyndighederne. Det samme gælder krav på supplerende godtgørelse for varigt men og supplerende erstatning for tab af erhvervsevne ("differencekrav"). Sådanne krav, der rejses efter almindelige erstatningsretlige regler, kan efter retspraksis først rejses, når spørgsmålet om krav efter arbejdsskadesikringsloven er afgjort. Det følger af § 14 i forslaget til ny forældelseslov (L 165), at hvis fordringshaveren har været afskåret fra at afbryde forældelse på grund af en hindring, som ikke beror på fordringshaverens forhold, indtræder forældelse tidligst et år efter hindringens ophør. Denne bestemmelse vil i givet fald finde anvendelse på differencekrav.

Endelig indebærer forslaget til § 36, stk. 5, at forældelseslovens "korte" 3-årige (efter ændringsforslaget 5-årige) frist ikke vil finde anvendelse i to tilfælde – dels hvor en sag om erstatning kan genoptages, fordi den pågældende sygdom efterfølgende er blevet optaget på fortegnelsen over erhvervssygdomme, jf. arbejdsskadesikringslovens § 41, stk. 2, dels hvor

en sag genoptages på andet grundlag end arbejdsskadesikringslovens §§ 41-43. Den sidstnævnte kategori angår tilfælde, hvor sager genoptages på almindelig forvaltningsretligt grundlag i anledning af, at myndighederne har ændret deres praksis. Arbejdsskadestyrelsen har således genoptaget sager i tilfælde, hvor arbejdsskademyndighedernes praksis er blevet underkendt ved domstolene.

Den foreslåede ændring berører ikke spørgsmålet om, i hvilke tilfælde der kan ske genoptagelse af arbejdsskadesager.

Baggrunden for forslaget til § 36, stk. 5, er, at Beskæftigelsesministeriet har anført, at man finder det hensigtsmæssigt, at det sikres, at der i de nævnte to særlige tilfældegrupper fortsat vil gælde en særlig lang frist for at søge sagen genoptaget. Forslaget vil medføre, at krav i anledning af skader, hvor den skadevoldende handling er ophørt for mindre end 30 år siden, vil kunne genoptages i de omhandlede tilfælde. Dette er en forlængelse i forhold til den gældende frist på 20 år.

En tilsvarende bestemmelse vedrørende tilfælde, hvor myndighedernes praksis ændres, gælder og vil efter lovforslaget fortsat gælde for krav på skatteområdet, jf. skatteforvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 7, og § 32, stk. 1, nr. 1, og lovforslagets § 36, nr. 4 (forslag til skatteforvaltningslovens § 34 a, stk. 4).

Hvis ændringsforslaget vedtages, vil forslaget til ny forældelseslov (L 165) navnlig medføre følgende ændringer for de tilskadekomne på arbejdsskadeområdet:

Lovforslaget om en ny forældelseslov med de ændringer, som følger af ændringsforslaget, vil medføre, at der på arbejdsskadeområdet dels kommer til at gælde en 5-årig forældelsesfrist, der regnes fra skadens indtræden, men som suspenderes, så længe tilskadekomne ikke har kendskab til fordringen eller skyldneren og dette ikke skyldes grov uagtsomhed, dels kommer til at gælde en absolut 30-årig forældelsesfrist, som regnes fra den skadevoldende handlingens ophør.

I dag gælder alene den 20-årige forældelsesfrist efter Danske Lov. Denne frist kan ligesom den foreslåede 30-års frist ikke suspenderes og løber fra den skadevoldende handlingens ophør.

Arbejdsskadesikringslovens særlige regler om anmeldelsesfrister i forhold til arbejdsskademyndighederne berøres ikke af lovforslaget. Med forbehold for disse regler betyder lovforslaget i praksis, at f.eks. en person, som 21 år efter at være ophørt med et farligt arbejde bliver syg som følge af arbejdet, i modsætning til i dag vil kunne fremsætte krav om erstatning m.v. inden for 5 år fra sygdommens opståen. Dette er en klar forbedring i forhold til i dag, og lovforslaget vil altså være til gavn for dem, der bliver ramt af sygdomme, som er meget længe om at udvikle sig. Omvendt vil reglerne blive skærpet f.eks. for den, som forholder sig passiv i mere end 5 år efter at have fået kendskab til, at vedkommende er blevet syg som følge af arbejdet. Denne skærpelse vil på den anden side i mange tilfælde i virkeligheden være en fordel for tilskadekomne, idet en hurtigere afklaring af sagen alt andet lige vil øge mulighederne for, at afgørelsen træffes på et bevismæssigt sikkert grundlag.

For så vidt angår genoptagelse af sagen ved arbejdsskademyndighederne vil lovforslaget med de foreslåede ændringer ikke medføre forringelser af betydning i forhold til gældende ret, men derimod den forbedring, at de sager, der er omfattet af ændringsforslaget, fremover vil kunne genoptages i op til 30 år i stedet for som i dag op til 20 år.

For så vidt angår indbringelse af arbejdsskademyndighedernes afgørelse for domstolene vil forslaget om en tillægsfrist på 3 år betyde, at der altid vil være mindst 3 år til at overveje, om man vil indbringe afgørelsen for domstolene. I dag gælder alene den 20-årige forældelsesfrist også i denne relation, men 3 år bør være nok til at vurdere en afgørelse fra arbejdsskademyndighederne, og som ovenfor nævnt er det ikke nødvendigvis til tilskadekomnes fordel at vente meget længe med at anlægge sag. Fremkommer der væsentlige nye faktiske oplysninger, vil der desuden være mulighed for at få sagen genoptaget efter arbejdsskadesikringslovens regler herom.